

חתולה שחורה עם כתם לבן

מאת: דורית מקלף

לסינופסיס והמחזה בשלמותו – גלול מטה

כל הזכויות שמורות לעל"ה, העמותה לקידום האומנות הישראלית
"בימת קדם" ו"בימה לספרות", רח' מאפו תל-אביב, טל' 03-5224906

תקציר המחזה חתולה שחורה עם כתם לבן (סינופסיס)

המחזה עלה כהצגה בבימת קדם. מחזה ל-5 משתתפים ונגן. גיבורת המחזה, נחמה כבת 50, בת אופיינית לדור הסנדוויץ, נתונה בין ג'ני אמה המרירה והשתלטנית לבין יעל, בתה הזרוקה וההריונית. נחמה מתיידדת דווקא עם חתולת רחוב שחורה (מזל רע) עם כתם לבן (בכל זאת מזל טוב) והופכת אותה למעין מדריכה ויועצת. בעזרתה מוצאת נחמה את הדרך להשתחרר מהכלא הנשי, לשבור את שרשרת הדורות של הסבל ולצאת "מעבדות לחירות" אגדה פמיניסטית-מודרנית משעשעת וכואבת, מבינה אף ללב גבר. על נשיות, אמהות, נטל ואחריות. ועל מורשת נשית בעולם שבו הגברים הם "אורחים מזדמנים" בהפקה השתתפו: שושה גורן (נחמה), חנה ריבר (ג'ני) אודי בן משה (רונו החבר של יעל) ליאת אקטע (החתולה) ענת סלונים (יעל, הבת הצעירה) ועופר אנקורי בתפקיד הנגן המסתורי בדימונה של נחמה את ההצגה ביים יצחק גורמאזנו גורן המחזה, מסתיים באפי-הנד ובנסיעה לפריז, מדגיש את תפקיד ה"בחירה" החופשית של כל דמות ביחס ל"גורל" שנגזר עליה.

על"ה, העמותה לקידום האומנות הישראלית

בימת קדם מציגה:

חתולה שחורה עם כתם לבן

קומדיה חדשה מאת דורית מקלף
בימוי ותפאורה יצחק גורמזאנו גורן
מוסיקה עופר אנקורי
תלבושות צפי סמו

משתתפים:

שושה גורן- נחמה
חנה ריבר - ג'ני
אודי בן-משה- רונן
ליאת אקטע – חתולה
ענת סלונים – יעל
ועופר אנקורי בנגינה חיה בחליל וסקסופון.

גיבורת המחזה, נחמה (שושה גורן), היא בת אופיינית לדור הסנדוויץ', נתונה בן אמה השתלטנית והילדותית ג'ני (חנה ריבר), ובין בתה הזרוקה יעל (ענת סלונים) שאליה מתלווה חברה המחפש-בית רונן (אודי בן-משה). נחמה מתיידדת דווקא עם חתולת-רחוב-שחורה-עם כתם-לבן (ליאת אקטע), והופכת אותה למיין אני-אחר שלה. באמצעותה ובאמצעות נגן מסתורי (עופר אנקורי) הנולד בדמיונה, מוצאת נחמה את הדרך להשתחרר מהכלא של עצמה ושל סביבתה, ולצאת "מעבדות לחירות".
אגדה מודרנית משעשעת וכואבת על נשיות ועל מורשת נשית בעולם שבו הגברים הם "אורחים מזדמנים".

הפקה – משרד קדם
דליה סוחר, מנהלת הפקה
בת-שחר גורפינקל

חלק ראשון

1. נחמה, ג'ני, חתולה, נגן

(על ספסל בחצר הבית יושבת ג'ני. היא ישנה. מוסיקה קסומה. מופיע נגן עם סקסופון. אחריו נכנסת החתולה ורוקדת כשהיא מסדרת את תפאורת הדירה. ג'ני מתעוררת ויוצאת).

קול רך : בעיירה קטנה אחת, בצפון הנגב, בשרון או בגליל, חייתה אישה אחת ושמה נחמה.

(נכנסת נחמה חסרת אוויר ומתיישבת על הספסל. היא נושאת שקיות אחרי מסע קניות – נעליים, בגדים, לבנים סקסיים, אוכל, יין).

קול רך : בערב קיץ קסום, כשחזרה מקניות בקניון המקומי, פגשה חתולה שחורה עם כתם לבן, ושמעה מוסיקה שהגיעה ממרחק. זו הייתה חתולה רגילה בלי ייחוד, והמוסיקה – של בן השכן המעצבן, המתאמן בסקסופון, אבל משהו קרה לה לנחמה באותו ערב, ובראשה החל להירקם סיפור... סיפור רגיל של קיץ, בעיר קטנה בצפון הנגב בשרון או בגליל...

נחמה : (מסירה את נעלי העקב) נעלי עקב זו המצאה של גברים, זה ברור.

חתולה : (מגיחה מאחוריה) בגיל חמישים להעביר את כל המשקל של הגוף לאצבעות בגלל גבר?! (לנחמה) אני – עוד לא פגשתי חתול שאפשר לסמוך עליו. את בטוחה שהוא שווה את היבלות?

נחמה : (מתקשה להאמין שחתולה היא זו שדיברה) קישתה! לך מפה. חתולה שחורה - זה מה שחסר לי היום!

חתולה : אבל יש לי כתם לבן. (מגיבה להפתעתה של נחמה) יש לי כתם לבן. (פאזזה) אף-אחד לא רואה אותו. חשבתי שדווקא את תראי. (מתהפכת ומראה לה את הכתם הלבן על הבטן).

נחמה : הוא יפה. הכתם הלבן שלך. נפל לך כוכב מהשמים ישר על הבטן שלך והחליט להישאר כי טוב לו שם. (פאזזה) אני... מקווה שלא תקחי את זה אישי אבל אני... לא מאלה שמדברות עם חתולים. בכלל, זה שהתיישבתי על הספסל הזה של הזקנות, זה מקרי לחלוטין.

חתולה : בגלל הנעלי-עקב. (מרחרחת אותן. נחמה מרחיקה אותן ממנה).

נחמה : אני שונאת את הספסל הזה. אם את יושבת עליו – סימן שנגמרו לך החיים וכל מה שנשאר לך זה לצפות בתהלוכה...

חתולה:	של אלה שממהרים ואין להם זמן לחתולים.
נחמה:	חתולה עם הבנה. לא רציתי לדבר איתך, ואני מדברת. ככה זה אתי. בסוף כולם מצליחים לשכנע אותי לעשות מה שהם רוצים והרצון שלי נשאר יתום. אולי הרצון שלי שחור כמוך ולכן אני בורחת ממנו.
חתולה:	רצון זה כמו שריר בנפש. צריך להפעיל אותו. תני לרצון שלך צורה....
נחמה:	גוף וזנב...
חתולה:	א בראבו! מחיאות כפיים לנחמה!
נחמה:	גם אבא שלי היה כזה בלי רצון. חבל שלא ירשתי את הרצון של אימא שלי. הרצון שלה הוא מלך השכונה. מנהלת שיחת-נפש עם חתולה. יופי לך נחמה. די! אני חייבת להיכנס הביתה. צריך להכין, לסדר. אבל האצבעות מסרבות.
חתולה:	ובצדק.
נחמה:	הלוואי ויכולתי ללכת יחפה. (החתולה מלקקת לה את אצבעות-הרגליים של נחמה. בהתחלה היא נרתעת, ואחר-כך דווקא נעים לה. נחמה מפזמת שיר אהבה בצרפתית שיחזור גם בהמשך. החתולה מצטרפת אליה לריקוד, פתאום מפסיקה ורצה אל פינתה.)

2. נחמה, ג'ני, חתולה

(ג'ני מגיעה עם צלוחית שאריות מן המטבח.)

ג'ני:	מה את עושה פה? ומה זה כל השקיות האלה מאז שבנו פה את הקניון, כולם רצים לשם אפשר לחשוב שמחלקים שם בחינם!
נחמה:	בואי הביתה, אימא הרופא אמר שאת צריכה לנוח. (בוחנת את האוכל שג'ני הביאה).
ג'ני:	תפסיקי לנדנד. השאריות זה ממרסל, לא ממני. הנין שלה, הדבר הראשון כשהוא חוזר מהצבא – הוא בא אליה לאכול ולפעמים גם החברים שלו באים. שמח לה למרסל.
נחמה:	לקחת את הכדורים שלך היום?
ג'ני:	אני לא צריכה בייביסיטר. תיכנסי הביתה.

- נחמה:** בסדר. אבל אל תשכחי את עצמך. (יוצאת מאזור הספסל, ונכנסת אל תוך הדירה).
- ג'ני:** לשכוח את עצמי. הלוואי ויכולתי. (לחתולה): תאכלי. תאכלי. זה טעים. אני בישלתי אצל השכנה שלי מרסל, כי הבת שלי לא מרשה לי לבשל, בגלל הלחץ דם שלי והלב... הכול בלי מלח ובלי פלפל. בלי טעם. מי צריך אוכל אם אין לו טעם. הרופא אמר: אוכלים בשביל לחיות לא חיים בשביל האוכל". היית צריכה לראות את הכרס שלו!
- (בינתיים רואים את נחמה, בלבוש קל, מארגנת את הבית לכבוד ה"אורח". ניכרת ההתרגשות שלה מן ההכנות.)
- ג'ני:** אצלנו ברומניה אמרו שחתולים מביאים מחלות. אבל אני לא מפחדת ממך כמו מרסל בגלל שאת שחורה. איך שאומרים "מזל שחור". לי כבר היה את כל המזל השחור שרשום לי – אם מאמינים בדברים האלה. אז בתיאבון לך. ואל תהיי כזאת בררנית. אני רואה שאת בהריון. את צריכה לחשוב על הקטנים, לא עלייך. שכל של חתול.
- (יוצאת. בתוך הדירה – נחמה שרה בצרפתית, רוקדת ושותה יין, כשג'ני נכנסת)
- ג'ני:** ממתי את מסתובבת ערומה בבית? מה זה כל החגיגה הזאת? ממתי מבזבזים אצלי בבית את הסרוויס של החתונה שלי ביום חול?
- נחמה:** זה גם הבית שלי, אימא. (מצלצלים בדלת. היא יוצאת. ג'ני מביטה בה המומה. כשהיא חוזרת בידיה זר פרחים גדול. שמה באגרטל). הערב נשתמש בסרוויס של החתונה שלך כי הערב יש לי אורח.
- ג'ני:** אורח?! ולי לא אומרים כלום. (נחמה חוזרת עם האגרטל, מלטפת את הפרחים) פרחים יפים, יש לו טעם לאורח שלך.
- נחמה:** זה לא ממנו. אני שלחתי לעצמי. בחרתי אותם אחד-אחד.
- ג'ני:** את השתגעתי! ממתי אישה שולחת פרחים לעצמה? (קוראת את הכרטיס) "לנחמה, באהבה, מנחמה."
- נחמה:** את רוצה להתקלח? אולי תלבשי את השמלה הכחולה שלך עם הסיכה ההיא שאת אוהבת? אני רוצה שהוא יכיר את אימא שלי במיטבה.
- ג'ני:** שלושים שנה בלי גבר. עכשיו נזכרת?
- נחמה:** למה את מוכרחה לקלקל, אימא? את לא רואה שאני מאושרת?
- (נכנסת יעל. מאד היפרית כדי לכסות על המבוכה מ"החדשות" שלה)

3. נחמה, ג'ני, יעל

- יעל:** מי מאושר? (מחבקת את נחמה ואת ג'ני)
- ג'ני:** תחליפי בגדים. את יודעת שאני לא אוהבת שאת מסתובבת בבית עם הבגדים של החיות. הכל מלא חיידקים.
- יעל:** (מחפשת בכיסים של סרבל הג'ינס שלה) רגע, איפה הוא? הנה סבתי, הבאתי לך חיידק טורף מהכלוב של הארנבים.
- ג'ני:** (לנחמה) מה את שותקת? רק לפני רגע שלחת אותי למקלחת!?
- יעל:** מה אוכלים? מה בישלת לנו, סבתי?
- ג'ני,** אימא שלך לא מרשה לי לבשל.
- נחמה:** פסטה. קניתי אוכל איטלקי. אבל נאכל מאוחר יותר.
- ג'ני:** לאימא שלך יש אורח.
- נחמה:** אימא!
- ג'ני:** או סליחה, זה סוד. סוד גדול!
- יעל:** אני המומה. כנראה טעיתי בבית, יין, פרחים, מפה, ואימא שלי יוצאת עם גברים?
- נחמה:** אנחנו מכירים כבר שלושה חודשים.
- ג'ני:** שלושה חודשים. מאחורי הגב שלי.
- יעל:** ושלי!
- נחמה:** הוא במאי תיאטרון, מתל-אביב.
- יעל:** זה שעושה את הפרויקט של שבעים שנה לעיירה?
- ג'ני:** ואת נתת לו את הכסף לעשות את זה?

- יעל:** אימא היא רק העוזרת של הגזבר. את יודעת את זה, סבתי. היא לא מחליטה הכל לבד.
- ג'ני:** אבל את בטח שכנעת את הגזבר. במקום עצים ומדרכות ושיצבעו את הבתים הישנים שלנו, הבאת לנו קרקס. לפי דעתי, זה הוא שהיה צריך לשלוח לך פרחים. את סידרת לו את הפרנסה שלו. הנכד של מרסל, יוסי...
- נחמה ויעל:** יוסי של מרסל!
- ג'ני:** את יודעת שהוא שר במועדונים. הוא סיפר לי כמה מרווחים האומנים האלה. בוש וחרפה! נראה אותם עובדים יום אחד ברפת.
- נחמה:** מספיק כבר עם יוחאי מהקיבוץ, אימא התחתנת עם אבא יחזקאל, לא עם יוחאי.
- ג'ני:** אני לא צריכה שתזכיר לי. הרבה דברים כבר לא עובדים אצלי אבל הזיכרון ימח שמו, עובד מצוין. הלוואי ויכולתי לשכוח.
- יעל:** (לנחמה) היא עוד רבה עם סבתא טויה בחלומות?
- ג'ני:** מה את שואלת אותה? אם היית ישנה בבית במקום להסתובב ברחובות, היית יודעת בעצמך.
- יעל:** (לכיוון התמונה של טויה על הקיר), הי, סבתא!
- ג'ני:** מה את קוראת לה סבתא? היא פעם עשתה משהו בשבילך?
- יעל:** סבתא טויה מתה לפני שנולדתי.
- ג'ני:** אפילו באימא שלך היא לא טיפלה, רק סביב הבעל שלי כרכרה כמו תרנגולת מיוחמת.
- נחמה:** אימא איך את מדברת? ועוד לפני הילדה?
- ג'ני:** הילדה? הילדה שלך מבינה מה זה סקס יותר טוב ממני וממך. גם אם עכשיו את מסתובבת לך עם במאים של תיאטרון. ומה יש אם היא תדע? ככה היא תשמור שלה זה לא יקרה. לי לא היה מי שילמד אותי. אימא שלי מתה כשהייתי ילדה. ימח שמם הרוצחים שלה. אבל אלוהים לא ריחם עליי, התקמץ על האושר שלי, שלח לי בעל שאימא שלו מאוהבת בו כמו כלה. לא פלא שהוא לא התחתן עד גיל 35.
- נחמה:** אל תדברי ככה על אבא.

- ג'ני:** כן, האבא הקדוש שלך. טוב למות בגיל צעיר, ככה לא מספיקים לעשות חטאים.
- נחמה:** נכון. הוא היה איש טוב והוא אהב את שתינו, אל תקשיבי לה, יעלי.
- ג'ני:** אותך הוא אהב. אותך ואת אימא שלו. (קמה) אני חושבת שאני אלך קצת לנוח. מה יחשוב עלי האורח שלך? אני צריכה גם להסתרק ולבחור לי שמלה.
- יעל:** את רוצה שאני אעשה משהו עם הפסטה? זה מסוג הבישולים שאני יודעת.
- נחמה:** גם אני.
- יעל:** היא לא לקחה את הכדורים שלה.
- ג'ני:** (עומדת בפתח) איפה הכדורים שלי? כל-כך הרבה בבת-אחת. (יעל קמה להביא מים).
- נחמה:** היית צריכה לקחת אותם בזמן. בשביל מה סידרתי לך אותם בדיוק לפי השעות?
- ג'ני:** עם כרטיסים צבעוניים היא סדרה לי אותם. גזרה 9 ו-1 בדיוק לפי השעות. אימא שלך הייתה צריכה להיות גננת.
- נחמה:** עשיתי שיהיה לך יותר קל.
- ג'ני:** לי כבר קל לא יהיה (בולעת כדור ושותה את המים) היא כל הזמן מסדרת לי, האימא שלך. את הבלגן של החיים שלי כבר אי אפשר לסדר.
- יעל:** אז מתי הוא יבוא הבמאי שלך? ובן כמה הוא ומה צבע העיניים שלו? אימא, הוא גרוש? אלמן?
- נחמה:** (מתחמקת מן השאלה) אנחנו נוסעים לסוף שבוע ארוך בפארי. טסים מחר לפנות בוקר וחוזרים ביום ראשון. זה מין דיל כזה. אני רוצה שתישארי עם סבתא בבית עד שאני חוזרת. שהיא לא תהיה לבד. (משאירה את יעל המומה).
- ג'ני:** הערב הוא בא לאכול ומחר אתם...
- נחמה:** זו העיר הכי רומנטית בעולם ורוז'ה מכיר אותה. הוא נולד בצרפת. הוא הזמין שולחן במסעדה של חבר שלו במונמרט שמיכנים בה סטייק טרטר הכי טוב בפריז.
- ג'ני:** רק צרפתי נאה לה! שורה של מחזרים הביאה לה מרסל. אבל לא מספיק טוב בשביל הפרינצסה. אפשר לחשוב שהיא יצאה מז'ורנל. אבל היום – תסתכלי עליה. פאם פאטאל. כבר חודשים אני רואה את השמלות מתקצרות לה. איך כל פעם ליד המראה היא מכניסה את הבטן, בודקת את ה- (נוגעת בישבן שלה

ועושה תנועה של ענטוז). הייתי צריכה לדעת שהיא יצאה לכבוש את האוורסט – האימא שלך. זוכרת את הרוסי הזה? היה לו אוטו ועבודה.

יעל: וגם כמה שיני זהב.

ג'ני: בדיוק. כל פעם שהוא חייך חשבתי על הנדוניה. מה רע בזהב? זהב זה כמו יהלומים. ויהלומים....

נחמה: הם החברים הכי טובים של סבתא שלך ושל מרלין מונרו. (מתחילה לשיר את השיר של מרלין מונרו, ושלושתם מתחילות לרקוד. יעל מתיישבת). מה יש לך?

יעל: סתם עייפה קצת.

ג'ני: לא ישנה בלילות – זה מה שיש לה.

יעל: (לנחמה) מה זה בדיוק סטייק טרטור?

ג'ני: גם האוכל שלה נהייה מהז'ורנלים.

נחמה: זה בעצם בשר לא מבושל. רוז'ה אומר שזה מעדן מלכים. (יעל מחזיקה את הבטן) יעלי, מה קרה לך?

יעל: (קמה ויוצאת במהירות) אני צריכה, אני צריכה ל...

ג'ני: להקיא. להקיא זה מה שהיא צריכה. בשר לא מבושל. טוב שאבא שלך כבר לא חי. זה היה הורג אותו. (נחמה יוצאת אחרי יעל. ג'ני פונה לתמונת בעלה על הקיר) אתה לא היית הגורל שלי, יחזקאל. שתסלח לי האימא שלך ושיסלחו לי כל המתים כולם. אני ידעתי את זה. וגם אמרתי לך בערב הראשון כשלקחת אותי לקולנוע. יוחאי היה הגורל שלי. הוא הביא אותי לארץ מהתופת שלנו שם באירופה. אוד מוצל מאש הוא קרא לי. הוא שר לי "אוצ'צ'ורניה". (שרה את השיר) כבר חמישים שנה מאז שהלכת. בזמן הזה בנו אצלנו מדינה ומה אני – הבת שלך הביאה לי תינוקת בלי אבא ועכשיו היא נוסעת לה לפריז. והנכדה שלך.... (יעל נכנסת, פנים שטופים, לבושה בג'ינס נקי וחולצה).

נחמה: את צריכה לשכב. (לג'ני) היא הקיאה. אני אעשה לך כוס תה.

ג'ני: זה הסטייק טרטור שלך. זה מה שעשה לה את זה. לנסוע עד פריז בשביל לאכול בשר לא מבושל?

נחמה: יש עכשיו וירוס כזה. יש לך חום? להזמין רופא?

ג'ני: תיזהרי שלא תידבקי. זה יקלקל לך את הטעם של הסטייק.

יעל:	מספיק כבר, סבתא אני לא חולה. אני....
ג'ני:	בהריון! אלא מה?
נחמה:	איזה עיתוי!
ג'ני:	ומה עם חתונה?
יעל:	אני לא מתחתנת עם אף אחד.
ג'ני:	בטח למה שאצלי יהיה נורמלי? למה שלי תהיה משפחה כמו שיש לכולם? לי לא מגיע.
נחמה:	(מתקשה לנשום) שכחתי משהו בחוץ. אני תקף חוזרת.
ג'ני:	תברחי. תברחי. זה הכל החינוך שלך.
יעל:	אין לי כוח לזה עכשיו. אני הולכת לחדר שלי לישון.
ג'ני:	אם היית ישנה בחדר שלך במקום לחפש מחזרים בלילות, כל זה לא היה קורה.
יעל:	(ליד היציאה) לא כל אחד יכול לחיות חיים שלמים על זיכרון של נשיקה אחת בגורן, סבתא. נודף פה ריח של מנזר מהקירות. את ואימא שתיכן נולדתן בלי יצר. אבל אני דומה לאבא שלי כנראה, אני צרירה אהבה בשביל לחיות (יוצאת).
ג'ני:	לזה אתן קוראות אהבה? הריון בלי אבא? (יעל יוצאת. ג'ני מתחילה לארוז. בינתיים רואים את נחמה מסתובבת ליד הספסל, מחפשת את החתולה. החתולה מגיעה).

4. נחמה, חתולה

חתולה:	שוב את יחפה.
נחמה:	ברחתי מהבית. אישה בת 55, עוזרת לגזבר המועצה, הבת שלה בהריון והיא בורחת.
חתולה:	יחפה.

נחמה:	כמו ילדה קטנה. (פאזזה) אני לא רוצה את זה, את שומעת?
חתולה:	אהמ.
נחמה:	זה היום שלי.
חתולה:	אהמ
נחמה:	אני לא חוזרת לסרט הזה, ואף אחד לא יכריח אותי!
חתולה:	אני אמרתי משהו?
נחמה:	הכל חוזר על עצמו כמו חלום רע.
חתולה:	פויה, יעלי. קלקלה לנו את החגיגה. נו! נו! באמת לא יפה מצדה. (פאזזה) By the way, נחמה, (מלטפת לעצמה את הבטן) הריון זה לא אסון לאומי הריון...
נחמה:	בלי בעל? גומר את החיים שלך.
חתולה:	לא את שלי ולא את שלך.
נחמה:	כלום היא לא למדה ממני הבת שלי.
חתולה:	לא אחריות, לא הישגיות...
נחמה:	אבל הריון – זה כן!
חתולה:	מזל טוב!
נחמה:	ממש כמו אבא שלה.
חתולה:	שתי טיפות מים!
נחמה:	עושים מה שהם רוצים...
חתולה:	בלי לעשות חשבון לאף אחד.
נחמה:	(נכנסת לפאזה של זיכרון וגעגוע) הבת שלי חושבת שהיא המציאה את הפטנט הזה של געגוע של תשוקה, התמכרות לגוף של מישהו עד שנגמר לך האוויר. (מוזיקה והנגן מופיע).
חתולה:	שמת לב איך המוזיקה באה תמיד בקטעים של הרגש? שאם את עוד לא מוצפת היא תעזור לך לטבוע. (נחמה נמשכת אחרי הנגן) חצי חיים שלך בילית שם,

חיילת עם המפקד שלה – היום יש חוקים נגד זה בצבא. תיזהרי נחמה! את נופלת לבור של הזיכרונות, תיזהרי.

נחמה: הוא היה כל מה שחלמתי עליו כל השנים. להיות אתו זה היה כמו בספרים שהחבאתי מתחת לכר. כמו בסרטים. הוא היה הגאולה שלי מהריח של הבדידות שכיסתה את הקירות שלנו כל השנים.

חתולה: אבל היו לו אישה וילדים.

נחמה: כן. בשבוע הראשון עוד לא ידעתי את זה כי לא הייתה לו טבעת ולא רציתי לשאול. היה לו רעב של גבר לבד. זה מה שאמרתי לעצמי. לא שהיה לי הרבה עם מה להשוות. חייתי רק בשביל הלילות אתו. אחר-כך, כשאחת הנשמות הטובות בפלוגה דאגה ליידע אותי, כבר היה מאוחר מדי. אימא שלי אמרה לי אז: "תתחתני, את צעירה, את מריחה מסקס, עכשיו הזמן שלך" תני לילדה שלך אבא. אימא שלי, שכל מה שהיא ידעה על אהבה זו נשיקה אחת בגורן. אבל אני לא יכולתי. נשאר לי הזיכרון של האהבה ההיא כמו... ברזל מלובן בבשר.

חתולה: הוא ראה את הכתם הלבן שלך. יש לך כתם לבן! (יעל מגיעה).

5. נחמה, ג'ני, יעל, חתולה

יעל: סבתא ארזה מזוודה. היא הולכת לבית-אבות.

נחמה: איך היא מתכוונת להגיע לשם? ברגל או בנסיעה ישירה על המטאטא שלה?

יעל: באמת, אימא, וחוץ מזה, מה את עושה פה? יחפה? חשבתי שאת שונאת את הספסל של סבתא! (נחמה מתחילה ללכת, יעל מגלה את החתולה) אה, חתולה שלי, מה את עושה פה?

נחמה: את באה?

יעל: את מדברת אתי (נחמה, החתולה ויעל נכנסות הביתה)

ג'ני: מה היא עושה כאן, החתולה?

נחמה: אני הזמנתי אותה. מה זה משנה לך? את הרי הולכת.

יעל: (לחתולה) חיפשתי אותך, יא בוגדנית שמנמונת שלי!

ג'ני: הילדה בהיריון, לא אכפת לך שהיא תידבק ממשהו?

נחמה: לאיזה בית-אבות את הולכת.

- ג'ני:** איפה שהאחות של מרסל. יפה שם. יש גינה וספסלים וגם יש לה מטבח והיא יכולה לבשל כל מה שהיא רוצה שם.
- נחמה:** וזה חינוך? הם פשוט מחכים שתבואי. את וכל מי שמתחשק לו לבשל?
- ג'ני:** זה לא חינוך אני נותנת להם את הדירה.
- נחמה:** את הדירה?
- ג'ני:** הדירה שלי!
- נחמה:** שלך? ומי שילם את המשכנתא? ואיפה אנחנו נגור – יעלי ואני? על אחד הספסלים שם בגינה של בית-האבות?
- ג'ני:** את הרי יש לך את הבמאי שלך. הוא כבר ידאג לך. והילדה – היא ממילא חתולת רחוב. רק על הקטן כואב לי.
- נחמה:** הקטן?
- ג'ני:** התינוק. התינוק שלה. הנכד שלי, מה הוא אשם?
- נחמה:** הנכד שלך? ומה אני – האימא שלו?
- ג'ני:** מי גידל אותה? את? את ברכת לך לעבודה, ללימודים שלך, כל הזמן השתלמויות. היה לך ראש למספרים כמו לאבא שלך, אבל הייתה לך בייביסיטר בבית ואת ארגנת לך בילויים.
- יעל:** מה אתן רבות כמו שתי תרנגולות? (לנחמה) חשבתי שיש לך אורח. את לא צריכה להתקלח, להתלבש, לבשל משהו? (לג'ני) ואת, שלא תעשי תכניות על ההריון שלי. אני לא ספקית של נכדים וגם לא של נינים.
- ג'ני:** מה את שותקת? הבת שלך הולכת לעשות הפלה ואת שותקת? גם אני נהייתי אילמת כשבאת אלי מהצבא עם החדשות האלה? (החתולה מפזרת את הבגדים שארצה ג'ני. ליעל) מה את נותנת לה להסתובב בין הרגליים? לא מספיק מזל רע יש לנו?
- נחמה:** לי אין מזל רע. לי יש מזל טוב. הערב זו החגיגה שלי ואני לא אתן לאף-אחד לקלקל לי אותה. אני הולכת להתקלח. (יוצאת)
- ג'ני:** ככה זה. תמיד משאירים אותי לבד. אימא שלי, יוחאי, יחזקאל בעלי. תמיד לבד.

6. ג'ני, יעל, רונן, חתולה

(נכנס רונן, ג'ני נבהלת. החתולה בורחת לחדר השני)

- רונן:** הדלת הייתה פתוחה. מצטער. את בסדר?
- ג'ני:** מי אתה? אתה הבמאי?
- רונן:** אני מחפש את יעלי. בחנות החיות נתנו לי את הכתובת שלכם.
- ג'ני:** יכולת לטלפן. יעלי...
- רונן:** (לחתולה) מה את עושה פה?
- ג'ני:** זה הבית שלי.
- רונן:** היא תשרוט אותי. אני יודע. אני צריך את יעלי. איפה היא?
- ג'ני:** (לחדר האחר) יעלי יש פה בחור...
- רונן:** רונן.
- ג'ני:** שצריך אותך. (יעל נכנסת).
- יעל:** מה אתה עושה פה?
- רונן:** מה אני עושה פה? חזרתי מהחממות לאכול אתך ארוחת-בוקר ולא היית... ובעבודה שלך כל היום לא ידעו איפה את...
- ג'ני:** תזמיני אותו לשבת ותזיזי את החתולה. הוא לא אוהב חתולים. כמוני.
- יעל:** זו החתולה שלו.
- רונן:** זה לא בדיוק ככה.
- ג'ני:** אם היא לא שלו, אז למה היא שורטת אותו? אין אמונה בחתולים. תמיד אמרתי את זה אבל הנקדה שלי עקשנית.
- רונן:** זה נכון. (ליעל) למה ברחת?
- יעל:** אני אחת שבורחת.
- ג'ני:** תישאר לארוחת-ערב (ליעל) אני בטוחה שאימא שלך לא תתנגד שיהיה לנו עוד אורח. שב. שב. אף-פעם אנחנו לא זוכים לפגוש את החברים שלה.

- יעל:** ויש לזה סיבה טובה. אתה לא ממחר הביתה?
- רון:** רק אתך! הבית ריק כשאת לא שם.
- ג'ני:** גם אני יודעת מה זה בית ריק. שב. שב. מה תשתה? אנחנו מחכים לאורח של הבת שלי. הבת שלי – האימא שלה. נאכל רק כשהוא יגיע. אבל בינתיים אם אתה רעב, אני הכנתי מפרום- זה מאכל של טריפוליטאים שלמדתי מהשכנה שלי.
- יעל:** סבתא!
- ג'ני:** אימא שלך לא מרשה לי לבשל, אז השארתי את הסיר אצל מרסל. הם מלקקים את האצבעות מהמפרום שלי. אני אלך להביא לך את המפרום. תמזגי לו יין. אני כבר חוזרת. (יוצאת)
- יעל:** לא יכולת להגיד לה שאתה לא רעב?
- רון:** למה הלכת בלי להגיד מילה? חמישה שבועות אנחנו דבוקים כמו תאומים סיאמיים ופתאום...

7. נחמה, יעל, רון, חתולה

(תוך כדי דבריו נחמה נכנסת לבושה בשמלה סקסית ומאופרת בכבדות)

- נחמה:** היא ברחה בגלל ההריון.
- רון:** של החתולה?
- נחמה:** החתולה? (צוחקת) היא למדה את זה ממני.
- יעל:** אימא!
- נחמה:** מה "אימא"? לא התכוונת לספר לו? התכוונת להיות גיבורה לבד? זה לא משתלם – תאמיני לי. איפה הסבתא שלך?
- רון:** (ליעל:) רק רגע, את באמת ב-...?
- יעל:** (מתחמקת מלהשיב לו) היא אצל מרסל. את לא חושבת שהאיפור הזה קצת מוגזם לארוחת-ערב בבית?
- נחמה:** את צודקת. שלושים שנה הייתי אימא, אבא וכספומט. שלושים שנה לא העזתי לחשוב על עצמי.

יעל:	מי הפריע לך?
נחמה:	אף-אחד! מי את חושבת החזיק את כל הבית הזה? בשביל מה את חושבת הלכתי ללמוד בערבים? בשביל להכיר בחורים?
חתולה:	(רק נחמה שומעת אותה) ואת רוצה להגיד לי שלא הכרת? אפילו לא אחד לרפואה?
יעל:	(לרון, מתייחסת לחתולה) היא כבר לא שורטת אותך.
רון:	חתולה בהריון צריכה בית. היא לא הייתה צריכה לברוח (לנחמה) יעלי ואני הכרנו כשבאתי לחנות החיות בגללה. היא כל הזמן שרטה אותי. מהרגע שהחברה שלי עזבה...
נחמה:	אז יש לך חברה? יופי יעלי. לא יכולת למצוא לך מישהו פנוי?
יעל:	היא עזבה לפני חודשיים. נסעה לניו-יורק.
רון:	כנראה שאני מבריח חתולות.
חתולה:	למה את כועסת כל-כך? הם לא אשמים שהוא מאחר לך.
נחמה:	הוא לא מאחר לי. בכוונה לא קבענו שעה. הוא עובד וזה בסדר מבחינתי.
רון:	(ליעל) למה לא סיפרת לי? (רון ויעל מתמזמזים)
נחמה:	אם אתם מוכרחים להתמזמז, תעשו את זה בחדר אחר. לא מול העיניים שלי.
רון:	יעלי!
יעל:	מה את רוצה ממני, אימא? אני לא הכרחתי אותך ללדת אותי. את רוצה שאני לא אהיה יותר? שתוכלי להיות שוב בת עשרים? להתחיל הכל מחדש? (ג'ני נכנסת עם סיר).

8. נחמה, ג'ני, יעל, רון, חתולה

ג'ני: הבאתי את המפרום שלי (שמה את הסיר על השולחן. ליעל) אל תדאגי. הוא ילקק את האצבעות האורח שלך.

הסיר מלוכלך. תראי מה עשית למפה.	נחמה:
זה מה שמפריע לך? הכתם על המפה?	יעל:
בוא, תטעם!	ג'ני:
אני בטוח שזה מאד טעים. כבר שנים לא אכלתי אוכל של בית. מאז שאימא שלי נפטרה. אחר-כך צבא ונסענו לניו-יורק.	רון:
מי זה נסענו?	ג'ני:
מיכל ואני.	רון:
יש לו חברה.	ג'ני:
היא עזבה לפני חודשיים, נכון?	נחמה:
אכלנו בעיקר במסעדות.	רון:
מיכל ואתה... זה בטח עלה לכם המון כסף.	ג'ני:
מיכל הייתה מומחית במסעדות זולות.	רון:
מיכל לא מעניינת אותנו עכשיו.	נחמה:
יעלי, תביאי לו סכו"ם מהסרוויס.	ג'ני:
זה בסדר. אני לא רעב. אני אוכל אחר-כך עם כולם.	רון:
מה זה לא רעב? בחור צעיר תמיד רעב.	ג'ני:
האימא שלי, היא מבינה גדולה בבחורים צעירים. בעיקר אם הם רוקדים הורה ועושים אהבה בגורן.	נחמה:
(מביטה בה ומחליטה להתעלם) אני אלך להביא לו סכו"ם המפרום מתקרה.	ג'ני:
איזה סקנדל היא עשתה לי כשרציתי להביא פעם מישהו מהעבודה לארוחת-ערב. "הילדה ישנה. הילדה לא צריכה לראות גברים זרים בבית". פתאום כל הנחמדות הזאת. תיזהר מהמפרום שלה. אבא שלי מת ממנו.	נחמה:
אימא! איך את מדברת?	יעל:

- רון:** אולי אני אלך. באתי בזמן לא טוב.
- ג'ני:** באת בזמן מצוין! בדיוק בשביל לראות את הבת שלי לבושה כמו זונה ומקנאה בילדה שלה!
- נחמה:** תיזהרי ממני!
- ג'ני:** לילדה שלך יש אהבה! לתינוק שלה יש אבא! ואת לא יכולה לסבול את זה, נכון?
- יעל:** (לרון) טוב, בוא נלך מפה. (קמה וסוחבת את רון אחריה).
- נחמה:** אף אחד לא הולך. רוז'ה מגיע לפגוש את המשפחה שלי והוא יפגוש. את כולכם.
- ג'ני:** זה לא נכון מה שהיא אמרה על המפרום שלי.
- נחמה:** למה לקחת מהצלחות של הסרוויס?
- ג'ני:** זה הסרוויס של החתונה שלי. לא שלך. תאכל. תאכל.
- נחמה:** תאכל. תאכל.
- רון:** (טועם) טעים מאד.
- ג'ני:** אתה רק טועם. ככה אוכלים אולי בניו-יורק. מפרום אוכלים מכל הלב.
- נחמה:** (מוזגת יין לחיים!)
- ג'ני:** זה אוכל לרעבים.
- יעל:** יש לי בחילה(היא רצה לכיוון השירותים, רון מהסס ויוצא אחריה).

9. נחמה, חתולה

(החתולה לועגת לאיפור של נחמה)

- נחמה:** שלא תעיזי! האיפור, הטכניקולור בשער... סוף סוף אני עושה מה שאני רוצה ואף-אחד לא יגיד לי. (מחקה את ג'ני): "ככה לא הולכים ברחוב. אישה צריכה לשמור על הכבוד שלה. אם תראי את הסחורה שלך לפני השימוש, אף אחד לא ירצה לקנות".
- חתולה:** אני לא אימא שלך. לי מותר להגיד לך את האמת. ואם כבר באמת עסקינן, איך זה ששלושים שנה אף-אחד לא טיפס על הר-הגעש של הסקס שלך שמתפרץ עכשיו כמו משוגע?

נחמה:	מי אמר שלא? היו שניסו לטפס עד לפסגה. אבל את יודעת איך זה, האוויר דליל ומתים באמצע.
חתולה:	אז סוף סוף יצא המרצע מן השק. את הרגת אותם. חיסלת את המחזרים שלך אשת עכביש שכמוך!
נחמה:	לאו דווקא. לא את כולם. היה לי מרצה באוניברסיטה –
חתולה:	נשוי – יצא המרצע מן השק!
נחמה:	הוא הזמין אותי לחדר שלו להגיד לי כמה אני יצירתית.
חתולה:	בתרגום חופשי – אני מריח את הסקס שלך למרחקים ומערות האף שלי עמוסות בתשוקה - (מחקה אותו) אין לי אוויר! אני נחנק! זקוק להנשמה.
נחמה:	הוא רצה לעזור לי להתפתח וגם נתתי לו.
חתולה:	(מחקה אותו) "אני בעד נשים"...
נחמה:	ועוד מעיירות פיתוח...
חתולה:	בקיצור ניגנת לו על החליל.
נחמה:	כן והיו גם אחרים.
חתולה:	אימא שלך צדקה. שום דבר חוץ מההוא לא היה נאה לך.
נחמה:	אפרופו אימא שלי הבשלנית, מה עושים עם השמנת והצלפים והפסטה שלא תהייה דביקה מדי.
חתולה:	תבקשי עזרה.
נחמה:	היא ממש תאהב את זה. אימא שלי. הזדמנות להוכיח כמה אני שווה.
חתולה:	אולי תפסיקי להילחם אתה תבקשי מיעלי. מהבת שלך.
נחמה:	הבת שלי. הבת שלי לא מסוגלת להריח אוכל. היא בהריון. שכחת? בהריון בלי בעל. איך היא עשתה את זה?
חתולה:	מעניין איך... בדיוק כמוך. זה יצא לה מאהבה.

11-10. נחמה, ג'ני, יעל, רונן, חתולה

- רונן:** (נכנס עם התיק של יעל, ונראה שהוא ויעל עומדים ללכת) יעלי, את באה?
- נחמה:** יעלי, את מוכנה לעזור לי עם הפסטה? הריח לא יפריע לך?
- יעל:** ננסה.
- נחמה:** לא ידעתי שאת יודעת לבשל. (יעל עוזבת את רונן ומצטרפת לנחמה למטבח. זו מוציאה ראש לרגע) אם יצלצלו בדלת, תפתח.
- רונן:** (לחתולה) אולי נלך הביתה, את ואני. אני לא ממש מרגיש שייך לכל הדרמה המשפחתית הזאת. וחוץ מזה, אני צריך זמן, אני צריך לחשוב לבד בשקט. אני לא רוצה לאבד אותה, את יעלי. אבל תינוק? רק לפני שלושה חודשים עוד הייתי בניו-יורק. כל מה שחשבתי עליו הוא איפה נבלה הערב, כמה כבר חסכנו לחופשה בקריביים. כן, רוב הזמן חשבתי ברבים. זה טבעי אחרי שבע שנים ביחד, אבל אף-אחד לא חשב על נישואים. בטח שלא משפחה. היה לנו טוב ביחד למיכל ולי. (תוך כדי דבריו ג'ני נכנסת, נשארת לעמוד בפתח ומקשיבה). נוח. כשיש לך מישהו שאתה רגיל אליו זה כמו בית. במיוחד כשאתה רחוק. אבל... מיכל חזרה לניו-יורק, וזה מוכיח לך שמה שהיא אהבה זה החיים שלנו שם. ולא דווקא אותי.
- ג'ני:** ואתה, אתה אהבת אותה?
- רונן:** אהבתי, לא אהבתי. אני עם יעלי עכשיו.
- ג'ני:** אז את יעלי שלי אתה אוהב!
- נחמה:** (נכנסת) לא צלצלו בדלת? היה נדמה לי.
- ג'ני:** (לרונן) בוא, תאכל! יוחאי זה קיבוצניק אחד... הפעם הראשונה שהוא ראה אותי, במחנה של הפליטים, איך שנראיתי... שלא נדע. אבל הוא לא שם לב.
- חתולה:** (לנחמה) הוא ראה את הכתם הלבן שלה.
- נחמה:** לי קשה לראות אותו.
- ג'ני:** כשבאתי לקיבוץ, הייתי מאושרת. חדר-אוכל גדול וכולם אוכלים ביחד. אחרי המלחמה, זה כל מה שרציתי – משפחה גדולה. אבל לא יצא. האבא שלה בא ולקח אותי.
- נחמה:** הוא לא לקח אותך בכוח.

ג'ני: הם חיו פה בדירה, הוא ואימא שלו. אין אחים. אין אחיות. ביקשתי משפחה. קיבלתי דוגמית.

נחמה: אני הולכת להחליף בגדים. בתיאבון.

ג'ני: (לנחמה) גבר שרוצה, מה שחשוב לו זה האישה לא הבגד. (לרון) הייתי ילדה יתומה מרומניה ופתאום היה לי בעל עיראקי עם דירה וחמות. בהתחלה חשבתי שהיא תהיה לי כמו אימא. אבל למטבח היא לא נתנה לי להתקרב. "את תשרפי, חראם!" כן, היה לי בעל שהיה נשוי לאימא שלו ולבישולים שלה. ותאמין לי, זה הפריע לנו במיטה. תאכל, תאכל! אז לא היה כל הפטנטים האלו – הויאגרה שעושה אותך נמר. השכנה שלי, מרסל, החליטה ללמד אותי את המפרום – שזה מה שבעלה הכי, שזה הכי עשה לו חשק. הלבשתי את הילדה נחמלה בבגדים הכי יפים, וגם אני התלבשתי והתאפרתי כמו שצריך. המפרום היה מוכן והרגשתי כמו מלכה. סוף סוף אישה בבית שלה מחכה לגבר שלה שיבוא ויביא לה שמחה. הוא נכנס, הריח ומת, תאכל, תאכל! כמה אחים יש לך?

12. נחמה, ג'ני, יעל, רון, חתולה

יעל: (נכנסת, מניחה את הפסטה על השולחן) הוא בן יחיד. אבל בחממות שלהם יש הרבה תאילנדים. תוכלי לבשל להם סירים שלמים.

ג'ני: אין מזל במשפחה שלנו. בן יחיד!

יעל: מה דעתך, סבתי? נשים מודעה בלוח המודעות של הסופר: "מחפשת חתן ממשפחה ברוכת ילדים!" אימא הפסטה מוכנה!

רון: אני חושב שאני צריך ללכת.

יעל: אם אתה צריך, אז אתה צריך.

ג'ני: מה פתאום? תיכף יגיע האורח. למה את מגרשת אותו?

יעל: אני לא מגרשת אותו. אני שולחת אותו לחופשי. (נחמה נכנסת לבושה חליפה רשמית) באמת, אימא, מה זה השאנל חמש הזה? את נראית כמו סבתא שלי.

נחמה וג'ני: תודה רבה.

יעל: די! אני אלווה את רון למטה.

נחמה: בסדר תוריד את הזבל בהזדמנות הזאת.

- ג'ני:** למה את אומרת בסדר? מה פה בסדר? (רונן קם ומתחיל ללכת).
- רונן:** (לחתולה) בואי, נו, בואי. (ליעל) אני לא יודע איך לקרוא לה. אני צריך למצוא לה שם.
- ג'ני:** היא לא רוצה ללכת. היא רוצה להישאר אתי. (מחזיקה בזנב של החתולה). תודה רבה.
- נחמה:** את מושכת לה בזנב, זה כואב לה. (החתולה נוהמת ומשתוללת)
- יעל:** תיזהר, היא תשרוט אותך. (החתולה בורחת מהחדר, יעל ורונן רצים אחריה)
- נחמה:** (לג'ני) היא השתגעה. את שיגעת אותה.
- יעל:** היא ברחה דרך החלון של המטבח.
- נחמה:** (לעצמה) הלוואי וגם אני יכולתי לברוח.
- ג'ני:** מה אמרת?
- נחמה:** מה את מתערבת בכל דבר? מספיק דייסות בישראל עם החיים שלי. זה העתיד שלהם. תני להם להחליט.
- ג'ני:** דייסות? זה התודה שאני מקבלת? איזו אימא בזמנים של אז הייתה מקבלת את הבת שלה עם הכרס ועם הבחילות כמו שאני קיבלתי. אבל אני לא נתתי שהנכדה שלי תהיה בושה. אני שמחתי שיש לנו תינוקת בריאה ויפה. היית צריך לראות את הגומות שהיו לה בטוסיק. יש לי תמונה באלבום שלי. כולה ערומה וצוחקת.
- רונן:** אני חייב לראות את זה.
- יעל:** הוא מכיר את הגומות שלי, סבתא.
- ג'ני:** התכוונתי בטוסיק.
- יעל:** גם אני. לא צריך להביא את האלבום.
- ג'ני:** למה לא? התמונה תעשה לו חשק. לגברים אין חשק לתינוקות עד שהם רואים אותם, עד שמחזיקים בפעם הראשונה. (מגניבה לרונן את האלבום).
- רונן:** איזה טוסיק מדליק!

ג'ני: אבא שלך בא במיוחד מהצבא לבקר בבית-החולים אחרי שנולדת. תאמיני לי, הוא בקושי הלך משם.

יעל: אבל הלך!

נחמה: אני הולכת להתקשר לרוז'ה. כבר מאוחר. (מתחילה לצאת).

ג'ני: אז הילד הוא לא של מישוהו אחר, נכון? זה הילד שלך. כל מה שצריך עכשיו זה לקבוע תור ברבנות וכמה שיותר מהר, יעלי שלי יודעת לעשות הכל בבית. אני לימדתי אותה. אולי היא עושה את עצמה שלא יודעת אבל, תאמין לי, היא תהיה אישה טובה ואימא טובה. ראית איך היא מטפלת בחיות. לב של זהב. עקשנית אבל לב של זהב. (נחמה חוזרת) נו?

נחמה: הפלאפון שלו סגור.

ג'ני: אולי הוא טעה בכתובת.

נחמה: רשמתי לו פתק בארנק. אני חושבת שכדאי שנאכל. האוכל מתקלקל.

רוני: חיכינו עד עכשיו. אפשר לחכות עוד קצת, נכון, יעלי? את רעבה?

יעל: נראה לי שאני לא אהיה רעבה עוד הרבה הרבה זמן.

נחמה: תתחילו לאכול אני יוצאת לחכות לו בחוץ (יוצאת).

ג'ני: (טועמת את הפסטה) זה דווקא לא רע האוכל הזה של הגנגסטרים של המאפיה? תאכלו, תאכלו. אוכל לא עומד על השולחן בשביל שיסתכלו עליו. אתה שותה יין (ליעל) לך אסור.

יעל: גם לך.

ג'ני: רק בשביל לחיים. נו, ילדים, תרימו כוסיות! לחיי הנכד שלי!

יעל: נין!

ג'ני: נין, נכד, תאומים... מה שיהיה! לחיים!

רוני: (משיק כוס עם יעל) לחיים! (שניהם משיקים כוס עם ג'ני). לחיים.

13. נחמה, חתולה, נגן ואחר-כך גם: ג'ני, רוני ויעל

- נחמה:** (הולכת לספסל. לחתולה) ידעתי שלא תוותר עליי. אבא של יעל ויתר עליי. כשהייתי קטנה חשבתי שאבא שלי מת כי הוא ויתר עליי כי עשיתי יותר מדי רעש כמו שסבתא טויה אמרה. (מחקה מבטא עיראקי) "אבוכי שלך חולה, מסכן, הוא לא צריך שיפריעו לו". אבל הוא ויתר על החיים, ואני למדתי ממנו לוותר. עד שפגשתי את רוז'ה. בפעם הראשונה שהוא לחץ לי את היד, הכול רעד לי מבפנים. כאילו כל השרירים התפוררו והעצמות ריחפו אי שם בין שמים וארץ.
- חתולה:** כולה זיון. ואת תמיד שוכחת את זה.
- נחמה:** למה את גסה?
- חתולה:** אני חתולת רחוב. שכחת? (לנגן) לך! לך כבר! (דוחפת את הנגן)
- נחמה:** אני אוהבת את הגבר הזה. הוא החזיר אותי לחיים.
- חתולה:** מוסיקה זה דבר מסוכן. אני שונאת מניפולציות רגשיות (לנגן) למה אתה מחכה? הקיו שלך עבר. קישתה! (הנגן יוצא) לא נראה לך מסוכן להיות מחוברת בווריד ללב של מישהו אחר? הוא מאחר רוז'ה!
- נחמה:** הוא יגיע. בתיאטרון לא עובדים עם סטופר. וכשנטייל בגני הטווילרי, אני אחשוב עליך.
- (נשמע צלצול טלפון בתוך הבית. יעל רצה לענות. בינתיים גם נחמה ממהרת לנעול נעליים ונכנסת הביתה)
- יעל:** אימא, היה לך טלפון. הוא אמר שהוא יתקשר עוד מעט.
- נחמה:** אמרתי לכם?
- ג'ני:** (ליעל) הוא בסדר הבחור שלך, אם את לא תתחתני אתו, אני אתחתן אתו.
- רון:** יעלי, התנשאי לי?
- נחמה:** אני חושבת שיעלי ורון צריכים לדבר. בואי ניתן להם קצת פרטיות. (נחמה וג'ני יוצאות)

14. יעל, רון

רון: היא צודקת, אימא שלך. אנחנו צריכים לדבר.

- יעל:** אני מצטערת שנפלת לכל המהומה שלנו. אני אף-פעם לא מביאה חברים הביתה.
- רון:** למה?
- יעל:** אתה עוד שואל למה?
- רון:** אבא שלי ואני כבר שנים מדברים על כדורגל או על מצב החקלאות ולפעמים הוא גורר אותי לויכוחים על פוליטיקה. אני בטוח שהוא כועס שברחתי לאמריקה. אף-פעם לא דברנו על הבדידות שלו. כשחזרתי מניו-יורק במיוחד בשבילו, ניסיתי לדבר אתו. וזה לא יצא. כשלא רגילים לשתף, זה קשה פתאום גם כרוצים. אצלכם...
- יעל:** אצלנו משתפים בלי בושה. עד הפירור האחרון. אימא שלי, למשל, יש לה את הגבר הזה. סוף סוף מישהו עבר את מבחן היפים והאמיצים שלה. אז שתעבור אתו על כל הקאמה סוטרה בפריז – למה היא צריכה להכיר לו את המשפחה כאילו הוא איזה חתן מיועד.
- רון:** מה יש לך נגד חתונות?
- יעל:** אמרתי לך כבר בלילה הראשון.
- רון:** אמרת לי, אבל הייתי הרוס ממך ולא ממש ירדתי לסוף דעתך.
- יעל:** ירדת למקומות אחרים וזה מה שחשוב.
- רון:** לא. אני באמת רוצה להבין.
- יעל:** לא צריך בשביל זה יום לימודים ארוך. אני לא חושבת שאהבה זה משהו שקושרים עם חבל כדי שלא יברח. חבל סביב הצוואר – זה מנתק את אספקת האוויר. ואני לא יכולה בלי אוויר.
- רון:** מאיפה את יודעת? אף-פעם לא ניסית להיות עם מישהו בלי לחשוב על דרכי מילוט.
- יעל:** רק בגלל ששבע שנים עשית כביסה עם מישהי והשארתם דלת פתוחה בשירותים זה לא הופך אותך למומחה. ושההריון הזה לא יבלבל אותך. אנחנו בכלל לא מכירים אחד את השני. זה שנגענו אחד בשני ביסודיות בכל הפינות עוד לא אומר עלינו שום דבר. זה הכל יצרים ואינסטינקטים.
- רון:** אנחנו לא חתולים, יש לנו, יש לי רגשות..

יעל: שלא קשורים לאיפה שהזין שלך נמצא? אם יש לך רגשות, איך זה שאתה לא מודאג מזה שהחתולה שלך משתגעת שם למטה ואולי הולכת לאיבוד בתוך עצמה.

רון: אני באמת ממש לא יודע ממה להיות מודאג קודם. מזה שהחברה שלי בהריון, מזה שאני לא יודע אם היא רוצה בכלל להיות חברה שלי, מזה שהחיים שלי משתנים בקצב של אם.טי.וי ולפעמים אני מרגיש שאני בסרט על מישהו אחר.

יעל: בוא נרד לראות מה שלום החתולה שלך.

רון: אז את לא ממש שונאת אותי. ככה זה נראה לפחות.

(צוחקת ומושכת אותו) נו בוא כבר. (יוצאים. הטלפון בדירה מצלצל. נחמה מרימה)

נחמה: (בציפייה) רוז'ה? (חושך – הפסקה)

חלק שני

15. נחמה, יעל, רונן, חתולה

(נחמה בקומבינזון, פנים נקיים מאיפור, אווזת בטלפון ברפיון. היא מכבה את האור ויושבת כשראשה על השולחן בחושך. במקביל, יעל רצה ליד הספסל, רונן הולך אחריה)

- יעל:** היא נעלמה. היא הייתה כאן קודם ועכשיו היא נעלמה.
- רונן:** טוב, אז... (מנסה למשוך משם את יעל).
- יעל:** צריך לתת לה שם. אם היה לה שם היינו יכולים לקרוא לה שתבוא. היא בטח כל-כך לבד בחושך.
- רונן:** היא חתולה. היא רגילה להיות לבד.
- יעל:** כשהייתי בורחת מהבית-ספר התפללתי שאימא שלי לא תוכל למצוא אותי והיא תהיה מוכרחה לקרוא לאבא שלי שיבוא וירכיב אותי בחזרה.
- רונן:** מה זאת אומרת "ירכיב"?
- יעל:** זה כמו פאזל שהוא פירק כשנולדתי ורק הוא יכול לבוא להרכיב אותו.
- רונן:** והוא בא?
- יעל:** היועצת בבית-הספר היא לא הבינה אז ברחתי משם.
- רונן:** הכי קל זה לברוח.
- יעל:** אתה מדבר על מיכל? (מבחינה בחתולה) היא שם. היא הייתה שם כל הזמן. היא בוחנת אותך. תן לה שם.
- רונן:** איך נותנים שם? (מביט ביעל) עיניים שחורות.
- יעל:** למה? העיניים שלה לא שחורות.
- רונן:** עיניים שחורות זה שיר אהבה ברוסית.
- יעל:** עיניים שחורות.

רון: אימא שלי הייתה נמסה שאבא שלי היה שר לה את השיר הזה. (הוא מזמזם).
בתוך הבית – ג'ני נכנסת).

16. נחמה, ג'ני

ג'ני: (נתקלת באחד הכיסאות) למה חושך? כבר מאוחר? איפה האורח?

נחמה: האורח?

ג'ני: היה לי חלום כל-כך יפה שהחזקתי אותו בכוח שלא יעוף.

נחמה: הכלים במטבח. אני צריכה לסדר.

ג'ני: לא. לא חשוב עכשיו. תשמעי, תשמעי. החלום שלי זה היה על אבא שלך. כבר שנים שלא חלמתי עליו. פחדתי. פחדתי שמהאוכל הוא מת.

נחמה: הוא היה חולה, אימא. הלב שלו לא היה בסדר. את יודעת את זה.

ג'ני: אבל סבתא טויה, היא לא נתנה לי מנוחה. בלילות היא הייתה ממלמלת מתוך שינה, מדברת אתו שלא יאכל, שלא ייגע ברעל שלי.

נחמה: הוא היה הבן היחיד שלה. היא הייתה אשה זקנה. אלמנה.

ג'ני: אלמנה? אפשר לחשוב שהיא המציאה פטנט. לא חשוב. זה לא מה שרציתי לספר לך. אבא שלך, הוא בא אלי בחלום, יפה, צעיר ובריא. הוא התקרב אליי קרוב-קרוב ולחש לי באוזן: המפרום שלך ג'ני – יש בו כל הטעמים. והוא נצמד אלי שפתיים לשפתיים. והנשיקה שלו היה לה טעם של יוחאי וריח של הגורן וכל הכוכבים רדפו אחרינו במין ריקוד כזה שלא נגמר. (פאזזה) אף-פעם לא הייתי מאושרת כל-כך (פאזזה) אני שמחה שהזמנת את האורח. אהבה זו המתנה הכי יפה שאלוהים נתן לאנשים. הקומבינזון שלך יפה. כמו בז'ורנלים של מרסל.

נחמה: כן. אני ממש נראית בת עשרים! נכון, אימא.

ג'ני: מה בסך-הכול אמרתי? אמרתי שמתאים לך השיק הזה מפרז. אני זוכרת בבוקרשט לפני המלחמה, אימא לקחה אותי לראות סרט של מבוגרים. הייתי הילדה היחידה בקולנוע והייתה שם שחקנית מאוד יפה והיא לבשה קומבינזון מפרז שהמאהב שלה קנה לה.

נחמה: אני קניתי לעצמי.

ג'ני: זה טוב לאישה להיות עצמאית, אבל גם טוב שיהיה מי שיקנה לה.

17. נחמה, ג'ני, יעל, רונן

- נחמה:** איפה הייתם?
- יעל:** אימא למה את לא לבושה?
- רונן:** אנחנו בדרך הביתה. באנו רק לקחת את החתולה. היא ברחה לנו!
- נחמה:** במקום לשחק עם חתולים הייתם צריכים להחליט מה יהיה עם ההריון הזה.
- יעל:** אנחנו נחליט מה שנחליט מתי שנחליט ואף-אחד לא יעמוד לנו על הראש עם סטופר.
- נחמה:** ומי יטפל בו כשתישארי לבד? איך תפרנסי אותו – מלמכור אוכל לחתולים ודגים? כבר שנים את לא עושה כלום עם עצמך. אבל הריון הצלחת לעשות!
- ג'ני:** נחמה! מה קרה לך? מה את רוצה מהילדה?
- נחמה:** מה אני רוצה? מה אני רוצה? לי לא הייתה בררה. אני לא יכולתי ללכת לאוניברסיטה אבל לך – לך נתתי הכול. לא דרשתי ממך לעשות כלום בבית, רק שתלמדי. שיהיה לך עתיד. אבל את חיה כאילו אין עתיד. כאילו הוא אף-פעם לא יגיע. אז יש לי חדשות בשבילך. העתיד כבר פה. (מצביעה על רונן) והוא דאג לזה (לרונן) יש לך אש?
- יעל:** מה את רוצה ממנו? גם אני הייתי שם. כן, אימא. אני אוהבת לשכב עם גברים.
- ג'ני:** פוי, יעלינקה, איך את מדברת? מה הוא יחשוב עלייך הבחור? אישה טובה לא מדברת ככה.
- יעל:** אישה מתה לא מדברת ככה. אישה חיה יש לה רצונות, כן. (לרונן) בגיל שש-עשרה הבנתי שאני חיה במנזר ושם לא אברח, יכניסו אותי לכת הסודית וינעלו לי את השמחה על מנעול ובריח. כמו אצלן. את המפתח הן זרקו לים. תסתכלי עליך אימא! כמה שנים לקח לך למצוא אותו את המפתח הזה.
- נחמה:** (מגלה שיעל אורזת בתיק שלה חולצה שלה) זה שלי בכלל!
- יעל:** (יעל חוטפת לה את החולצה, והן רבות עליה כמו שתי ילדות. רונן נוטל מידי יעל את החולצה ומחזיר אותה לנחמה) בבוקר, לפני שנסעתי לפנימייה, הפכתי את הארונות שלך. לפחות ויברטור, אמרתי לעצמי. לא ייתכן שהיא חיה ככה בלי להרגיש את עצמה כבר שנים. כמובן שלא מצאתי. אז הלכתי לפנימייה כדי שלי יהיו גברים והרבה. בדקתי אותם כמו שבדקים סחורה ונהייתי. לימדתי את עצמי ליהנות. העתיד שלך הוא לא העתיד שלי, אימא. (לרונן) כל החיים שלי הייתה לי אימא עם פרצוף של קרבן – ישו קטן עליה. ומי צלב אותה? אני.

(לנחמה) לא יכולת ללמוד באוניברסיטה, בתי-קפה, קולנוע – כי הייתה לך תינוקת. לא יכולת להכיר מישהו כי עבדת ולמדת והרשימה עוד ארוכה.

ג'ני: אני לא מבינה. חשבתי שצריך לבוא אורח. ככה מתנהגים כשיש אורחים? ואת לא צריכה לדאוג, נחמה. תיסעו לפריז. אני אהיה בסדר.

יעל: סבתא תבוא אתנו. היא תבשל מפרום לתאילנדים כדי שלא יאכלו חתולים.

רון: אני חושב שיעל ואני צריכים לדבר על הכל לבד בשקט. (לוקח את יעל בידו ומושך אותה בעדינות) בואי יעלי, נלך הביתה.

נחמה: הביתה? מי אתה חושב שאתה? ארבעה שבועות זיינת את הבת שלי, ואתה לוקח אותה הביתה?

רון: חמישה שבועות, אבל מי סופר?

ג'ני: (נסערת) יחזקאל, יחזקאל, תעזור לי עכשיו.

יעל: יהיה בסדר, סבתי. אנחנו הולכים. אני אדבר אתך מחר.

ג'ני: אל תלכי, יעלי. לא צריך. אני אעזור לך עם התינוק. (לנחמה) אני אלך לבית-אבות אם צריך. תוכלו לגור פה. את והאיש הזה. העיקר לא לריב. מי יש לי? רק אתם. משפחה קטנה אסור לפרק. (ג'ני הולכת ליעל, מחבקת אותה)

רון: (לנחמה) מה את מנסה להשיג? את רוצה שגם אני אסתלק, כמוהו? לא כל הגברים הם אותו דבר. אני לא מאלה שעוזבים כשקשה. אבא שלי חולה, ואני עזבתי חיים טובים באמריקה כדי לעזור לו להציל את החממות.

נחמה: תסלח לי אם לא אעניק לך פרס הצטיינות על זה שעשית מה שכל ילד צריך לעשות.

רון: הציניות שלך מקלקלת הרבה. הערב הזה היה יכול להיות ערב שמח.

נחמה: שמחה גדולה!

רון: אני מבין שהחדשות האלה מדאיגות אותך.

נחמה: האלה?

רון: אבל יעל היא לא תינוקת וגם אני לא ילד.

נחמה: אתה אולי לא ילד. אבל הבת שלי בחיים לא לקחה אחריות על מישוהו. חמישה שבועות היא אתך. באמת שברת שיא אצלה. אבל אל תדאג. זה לא אומר שתקבל קביעות.

יעל: למה שאני אקח אחריות? את עשית את זה כל החיים בשביל כולנו. אני מכורה לחופש, אימא. את יודעת למה מהרגע שיכולתי ללכת רצתי לחצר, התחברתי לכל בעל-חיים שעבר בסביבה כאילו הוא המשפחה שלי? כי נחנקתי מבית-הסוהר שבנית לעצמך. פחדתי שגם אני ארקב בפנים. שאם לא אזהר ולא אשים לב – יום אחד כבר לא אוכל לצאת יותר.

נחמה: אז אני אשמה לכולכם! מצוין! אני אלך לתלות את עצמי! (מתחילה ללכת לחדר שלה)

ג'ני: לאן את הולכת? מה עם האורח? מה נגיד לו?

נחמה: תגידו לו שיחזור לאשתו. כי זה מה שהוא ממילא החליט לעשות. (היא יוצאת. יעל וג'ני יוצאים אחריה. רון מצית סיגריה ומתיישב, מותש)

18. נחמה, חתולה, נגן

(נשמע השיר "הנה הבאתי לך פרחים" של ז'ק ברל. נחמה מתקרבת יחפה עם מעיל על הקומבינזון לספסל ובידיה הפרחים שהיו באגרטל. נכנסים החתולה והנגן)

חתולה: (לנגן) תן לה לשיר. היא מזייפת, אבל זה עושה לה ספונג'ה בנשמה (נחמה מושיטה פרחים לחתולה) NON, MERCI. פרחים זה לא הקטע שלי.

נחמה: הלוואי ויכולתי להקיא את כל זיכרונות האהבה שלי.

חתולה: חשבת פעם על החיבור המיתולוגי בין פרחים לאהבה? מביא פרחים מביא הבטחה שנובלת יחד אתם.

נחמה: כשבאתי אליו בפעם הראשונה לדירה הוא שר לי שנסונים צרפתיים ועשה לי פנטומימה. צחקתי, בהתחלה במבוכה ואחר-כך עם כל הגוף כמו בת שש-עשרה. (פאוזזה) הוא בעצם אף-פעם לא נתן לי משהו ממשי אבל בדמיון שלי –

חתולה: הבנתי את עיקרון הוירטואליות. שלא תיכנסי לי לנוסטלגיה עכשיו.

נחמה: את חिकית לי. נכון? חिकית לי במיוחד. אני שונאת את הספסל הזה. ידעתי שאסור לי לשבת עליו. הייתי כל-כך עייפה מהקניות וההכנות וההתרגשות –

- חתולה:** והנעלים לחצו לך.
- נחמה:** כן. עכשיו זה מצחיק. קניתי נעלי-עקב ומאז אני הולכת יחפה. אסור היה לי לשבת על הספסל הזה.
- 19. נחמה, חתולה, יעל, רון**
- יעל:** אני צריכה ללכת לראות מה קורה אתה. היא ירדה לספסל של סבתא.
- רון:** אני חושב שהיא צריכה להיות לבד.
- יעל:** מאיפה אתה יודע?
- רון:** אני לא יודע. אין סיכוי שמישהו אחר ידע בבית הזה. אתן כולכן יודעות הכל הכי טוב. אולי בגלל זה הוא לא בא, הבמאי שלה. הוא ידע שאין לו פה מקום. גברים הם מחוץ לתחום.
- יעל:** אני חושבת שכדאי שתלך. עכשיו.
- רון:** את בטוחה? כי אני לא אחזור. לא אחרי מה שקרה כאן.
- יעל:** מה שקרה כאן זה החיים שלי. ואם לא תחזור, אז זו הבחירה שלך. (פאוזזה – רון מביט בה) אני לא אתחנן שתישאר – אם לזה אתה מחכה. (רון מגיע במהירות לספסל. יעל ניגשת לחלון ועוקבת אחריו בהגיעו אל הספסל)
- רון:** באתי לקחת את החתולה שלי הביתה.
- נחמה:** היא לא שלך. היא חתולת רחוב.
- רון:** גם אותה את רוצה לקחת ממני? (לחתולה) בואי. (לוקח את החתולה שאינה מתנגדת.) נתתי לה שם והיא שלי. (רון מבט ביעל)
- נחמה:** איך קוראים לה?
- רון:** עיניים שחורות.
- נחמה:** העיניים שלה לא שחורות (מביטה ביעל) הוא עיוור צבעים החתן שלך. אבל עכשיו זה כבר לא משנה כי את גירשת אותו, נכון? אמרת לו ללכת והוא צייתן כמו אבא שלך. הנה הוא הולך. כל הכבוד ליעלי שלי (קדה) CHAPEAU! (עושה תנועה של הסרת כובע)
- רון:** יעל, צ'אנס אחרון. את באה?

נחמה: אבל למה שילך תגידי לי. סוף סוף יש לנו גבר במשפחה. (מסתובבת סביבו) צעיר, שרירי, (רון נבון. ליעל) מה את עושה פרצוף? כבר חמישה שבועות את בודקת את הסחורה (טופחת על ישבנו) יסודי, יסודי. (לרון) אז מה אתה אומר, בונבון – אני שווה? מתחילה לשיר לו "בזה מה מוצ'ו" ורוקדת סביבו ריקוד (בטן)

יעל: אימא. את שלא תגידי לי "אימא" אמרת שגדלת במנזר. חיפשת אצלי ויברטורים – אז הנה לך – אימא עם אורגזמות בדיוק כמו שרצית.

רון: שכנעת אותי, נחמה. אני אוהב את הבת שלך, אבל גם אני הולך, כמו כולם. תמשיכו לבד עם הסרט התורכי שלכם! (לחתולה) בואי, עיניים שחורות, הולכים הביתה! (יוצא)

יעל: (לרון שכבר נעלם) לך. לך כבר! למה אתה מחכה?

חתולה: יופי, נחמה. יופי של סצנה. הבמאי שלך היה מבסוט ממך עכשיו.

נחמה: את תשתקי! את הולכת אתו! את בוגדת! מי בכלל רוצה לדבר עם חתולים? (החתולה מצטרפת לרון)

(נחמה, כמו בובה שכל האוויר יצא ממנה "מתפרקת מנשקה") בואי, אימא. תעלי הביתה. (נחמה נכנסת לבית. במקביל ג'ני לבושה במעיל והארנק ביד, עומדת בחדר אורחים)

20. נחמה, יעל, ג'ני

יעל: לאן עכשיו סבתא?

ג'ני: צלצלתי למרסל שתיקח אותי לסבא שלך לבית-הקברות. ליחזקאל שלי...

יעל: בשעה כזו? באמצע הלילה כבר שנים שלא הלכת אליו, סבתי. חשבתי שאת לא מאמינה במצבות.

נחמה: איפה הנעליים שלי? אני לא יכולה ללכת ככה יחפה. למה לא אמרתם לי שאני יחפה? (יעל מביאה את נעליה. נחמה מפעילה מערכת ונשמע דיסק של אדית פיאף)

ג'ני: סבא שלך יעזור הוא כבר ידע מה לעשות.

נחמה: אתן מכירות את השיר הזה? אדית פיאף. (שרה ומתנועעת)

ג'ני: היא השתגעה. השם ירחם. (יעל מכבה את המכשיר)

נחמה:	למה כיבית? אני פיאף. את פיאף לא מורידים מהבמה! (מדליקה שוב, שרה).
יעל:	אימא, מספיק. כבר מאוחר. תעירי את השכנים.
נחמה:	ממתי אכפת לך מהשכנים? את ילדת השדות והפרחים שלי. ממה את מפחדת? שיגידו – אימא שלה השתגעה – ולא יבואו יותר חתנים. מי צריך אותם, תינוקת שלי? אנחנו שתינו משפחה. כמו שאמרתי לאבא שלך ביום שנולדת. היא ואני, אמרתי לו, אנחנו לו צריכות אף-אחד. יחד נעשה לנו קן. היא תהיה הגוזל שלי. ואני אהיה הגוזל שלה. הוא לא הבין. הוא אמר שאם אוותר עליך, הוא יגדל אותך עם הילדים שלו. שאשתו מסכימה. אבל את אחזת את האצבע שלי חזק-חזק וכאילו אמרת לי: שילך. אנחנו לא צריכות אף-אחד. שתינו משפחה.
יעל:	אבל אני צריכה, אני צריכה מישהו. את גירשת מפה את רונן. אני אפילו לא יודעת אם אני יכולה לחיות אתו, אבל לא נתת לנו צ'אנס. למה גירשת אותו?
נחמה:	אני גירשתי? הוא הלך. כמו שהם תמיד הולכים. רוז'ה ואני היינו בשבוע שעבר בסוכנות הנסיעות. זה היה אחרי שבילינו אחר-צהריים שלם במיטה שלו. מזרונים על הרצפה וקטורת מסביב. הוא קרא לי חתולת-מין שלו. הוא אמר לי שיש לו מזל שלא חטפו אותי מזמן להרמון של איזה שייח פרסי. "L'AMOUR A L'APRES-MIDI" קוראים לזה בצרפתית. שלושה חודשים של אהבה אחר-צהריים. הוא אמר שאני מזכירה לו את אדית פיאף. הוא נישק את כל הקמטים שלי כאילו יש בהם זהב.
ג'ני:	אבל יש לו אישה, נחמה. לא עושים דברים כאלה. מאיפה זה בא לך? לא ממני ולא מאבא שלך?
נחמה:	כן הבת שלך מלאה חטאים. פעם בשלושים שנה השד יוצא לה מהקופסה ואלוהים מעניש ובגדול. הוא אמר לי שהוא פנוי, אימא הוא אמר שהוא יתגרש בשבילי.
ג'ני:	הוא אמר לך מה שרצית לשמוע. הוא היה צריך שתתני לו כסף להצגה הזאת. שבעים שנה לעיירה – שמחה גדולה! שבעים שנה שכלום לא קורה כאן. יש אנשים שגרים בתל-אביב והיו כבר בחצי עולם ובעיירה שלנו לא עברו אפילו פעם בטעות. אולי בתל-אביב לא נתנו לו עבודה. בא ועכשיו הוא הולך. ברוך שפטרנו!
נחמה:	גם על יוחאי אמרת – צריך לשכוח וברוך שפטרנו? שנים שטעם הנשיקה היא בגורן לא יוצא לך מהפה. אבא המסכן בקושי שרד בצל הנשיקה המיתולוגית של הגרסה הצברית של פול ניומן. בלורית, עיניים כחולות ושרירים. קשוח, עדין וטוב לב. שכחתי משהו? (מחטטת בארנק של ג'ני ומוציאה תמונה קטנה עטופה במטפחת, פותחת ומראה ליעל) מה אמרתי לך? שנים היא מסתובבת עם התמונה שלו בארנק כמו אוצר. פעם הזמינו אותנו לחג ביכורים בקיבוץ. סבתא

שלך לא רצתה ללכת אבל אבא אמר – בשביל הילדה, שתראה. הייתי בת חמש ורציתי לראות "סלינו על כתפיו" כמו שסיפרו בגן. בסוף הלכנו ויוחאי היה שם עם אשתו וההורים שלו וגם ילד קטן כמעט בגילי. (פאזזה) אבל את התמונה היא שומרת בתוך מטפחת עם בושם. לא באלבום חלילה. שאף אחד לא יראה (פאזזה) הייתה לו חברה ליוחאי שלך כל הזמן הזה בקיבוץ והוא גם התחתן אתה.

ג'ני: הוא נולד בקיבוץ. הילד הראשון שלהם. ילד ראשון לא נותנים ביכורים לאחת שנראית כמו שיקסע. אני הייתי יפה. יופי של רומנייה. לא משלהם. את לא צריכה לשמוע אף-אחד. לא אותי, לא את אימא שלך. רק הלב שלך יודע. אני חושבת שבעוד כמה זמן, אם מרסל תרצה לבוא אתי, נלך לבית-אבות. הנכדים שלה יבואו לבקר והנינים. וגם הנין שלי. לא יהיה לנו משעמם. (קמה והולכת לחדר שלה. בפתח) זה טוב שאני אלך לבית-אבות. אימא שלך צריכה את הפרטיות שלה. אני עייפה. אני מוכרחה לנוח. (יוצאת)

21. נחמה, יעל, חתולה

יעל: אני לוקחת את הדברים שלי. אני עוברת לרון.

נחמה: יופי! גם את החלטת שאני צריכה את הפרטיות שלי? כולכם פתאום נדיבים כל-כך.

יעל: רוז'ה ראה מה שאני רואה בך, אימא, את אישה יפה. לפעמים כשהיית חוזרת בלילה בלי לחייך אלי אפילו חיוך אחד, הייתי מנסה לדמיין אותך כמו שאבא שלי ראה אותך בפעם הראשונה. יפהפייה ומלאת חיים.

נחמה: (נוגעת בה) אל תלכי, יעלי. אני...

יעל: אני מוכרחה ללכת, אימא אני חייבת.

נחמה: אני לא מבינה מה בוער.

יעל: נכון. את באמת לא מבינה. (יוצאת)

חתולה: (מתגנבת) אני הייתי מייעצת לך עכשיו לגזור על עצמך שתיקה.

נחמה: אני לא מקבלת אורחים בשעה כזאת. וחוץ מזה, הרי הלכת אתו – עם החתן. גם בעיני הבת שלי הוא מוצא חן.

חתולה: אם לא תשתקי תאבדי אותה. ואני מזהירה אותך, בדידות היא מחלה. יש אנשים שמתים ממנה גם חתולים. אלה שנדרסים, אלה שהולכים לאיבוד ואף-אחד לא מוצא אותם. אני מזהירה אותך.

נחמה:	הזקנה קופצת עלייך פתאום כמו חתול שחור מפילה אפלה.
חתולה:	אני לא נעלבת מזה רק שתדעי.
נחמה:	כן. כן. שמענו עלייך. לך הרי יש כתם לבן. וזה עושה את כל ההבדל. אז למה את הכתם הלבן שלי אף-אחד לא רואה?
חתולה:	אני, כמה פעמים ביום, נשכבת לי על הגב ומציגה את הכתם הלבן שלי לראווה לכל מי שמעוניין. ככה אני אף-פעם לא שוכחת שהוא שם. וגם אחרים לא?
יעל:	אין תשובה אצל רונן. שוב התא הקולי.
נחמה:	היא אף-פעם לא הייתה אחראית כל-כך ומתחשבת.
חתולה:	היא כנראה בכל זאת... (מפזמת נעימת אהבה)
נחמה:	אולי הוא יצא לבלות עם התאילנדים.
יעל:	אם מה שאת רוצה זה לריב, תצטרכי לחפש לך מישהו אחר. (נכנסת שוב לחדר)
חתולה:	(לנחמה) למה את מוכרחה לקלקל?
נחמה:	(לחתולה) לא התכוונתי. יצא לי.
חתולה:	גם למלכה הרעה באגדות יצאו צפרדעים מהפה. אבל אם את זוכרת – הסוף שלה היה עמוק עמוק בביצה. אז תיזהרי לך!
יעל:	אני לוקחת את שמיכת-הפוך שלי!
נחמה:	(לחתולה) היא מתכוונת להחזיק אתו מעמד עד החורף! (מתרצה) בטח-בטח, מתוקה שלי, קחי אותה. קחי את שמיכת-הפוך.
יעל:	חוזרת עם תיק נוסף אני חושבת שזה הכול. תגידי לסבתא שאני אתקשר בבוקר.
נחמה:	אבל איך תיסחבי עם כל זה באמצע הלילה? את בהריון – שכחת? אסור לך לסחוב. וחוץ מזה יש לי רעיון...
יעל:	אני לוקחת אתי את החתולה.
נחמה:	אתם תטוסו במקומנו לפריז, את ורונן. רוז'ה ממילא שילם על הכרטיסים.

יעל: עכשיו כל מה שאני רוצה, אימא, זה להגיע לרון. ובשביל זה לא צריך כרטיס טיסה. (פאזזה) אני אנסה שוב להתקשר יכול להיות שהוא ישן ולא שומע את הטלפון.

נחמה: (מוזגת לעצמה יין) לחייך! פיאף! אין אהבות שמחות! כל החיים מנסים להתעטף בשמיכה של אהבה כמו ברחם. ומישהו מושך ומושך ואי אפשר. קור כלבים. מקצות האצבעות עד קצות הנשמה. ובסוף, בבור, בתכריכים דקים. החום של האדמה. מאוחר. מאוחר מדי. (מביטה בראי) אם אלו הפנים שהוא אהב, אז למה הוא עזב.

22. נחמה, חתולה, יעל, רון

רון: (נכנס) הדלת הייתה פתוחה...

(נחמה מסמנת לו לשתוק ומעמיסה עליו את התיקים שהשאירה יעל, ואז הולכת להביא אותה. יעל נכנסת מהחדר השני, כשהיא אוחזת בטלפון הסלולרי, אינה מבחינה ברון)

יעל: שוב התא הקולי (מחקה הודעה בתא-קולי) הגעתם לבית של...

רון: (משלים) ... לבית של יעל ורון. אם אתם רוצים להשאיר הודעה...

נחמה: רוצים! רוצים! (דוחפת בעדינות את יעל לעבר רון. זו רצה אליו והם מתחבקים ויוצאים)

חתולה: כל הכבוד!

נחמה: לכם קל יותר. משפחתולוגיה היא לא אישיו בשבילכם. כל אחד לגורלו, לאן שהדרך מובילה.

חתולה: לנו יש צרות אחרות.

נחמה: עשיתי הכול כדי לא לספר לאימא שאני בהריון. חשבתי שזה יהיה הסוף שלה. חודש לא באתי הביתה. המצאתי תירוצים על תורניות ושמירות. מרסל התקשרה ואמרה שאימא שלי מתגעגעת אליי. למרסל תמיד היה יותר קל לדבר על רגשות. נשמתי עמוק. עליתי על האוטובוס ובאתי. הבית היה מלא ריחות. אימא הכינה לי את המאכל המיוחד שלה...

חתולה: מפרום.

נחמה: פתחתי את הדלת

חַתּוּלָה:	ורצת מיד להקיא.
נַחְמָה:	איך את יודעת?
חַתּוּלָה:	זה מתבקש מהסיפור.
נַחְמָה:	רציתי לקבור את עצמי מיד במקום. אימא המסכנה והמפרום שלה שהרג את אבא. ככה היא חשבה. היא הגישה לי מגבת רטובה לשטוף את הפנים ואמרה: אל תדאגי. אני פה. אני לא הולכת לשום מקום. בכיתי כמו שלא בכיתי שנים. והיא רק עמדה שם, לא ניחמה אותי, לא נגעה, רק אמרה: כשנולדת הייתי עוד אפופת חלומות והרדמה. אני נולדתי בניתוח קיסרי.
חַתּוּלָה:	שמת לב איך שהיא קראה לך – נַחְמָה. שם שמרפא כאבים.

23. נַחְמָה, חַתּוּלָה, ג'ני

ג'ני:	(עומדת בפתח מולה) חלמתי שאימא שלי מחייכת אלי מעל המיטה ואומרת: אל תדאגי היא קטנה ועקשנית התינוקת, אבל היא תהיה בסדר וגם את. רציתי שהיא תחבק אותי, אימא שלי... אבל היא שלחה לי נשיקה באוויר ונעלמה. וידעתי ששום דבר לא יחזיר אותה. רק את, נַחְמָה. את הצלחת להרגיע אותי. כששמו אותך בידיים שלי הפסקתי פתאום לבכות. את היית הנחמה שלי. הבמאי הזה, רוז'ה קוראים לו? אולי הוא ידע לעשות הצגות. אבל הוא לא רואה זהב גם כשזה עף לו מול העיניים.
נַחְמָה:	אולי הוא מצא מישהי צעירה יותר.
ג'ני:	הוא הפסיד אותך. כמו שיוחאי הפסיד אותי בגלל מה יגידו בקיבוץ. עם אבא שלך ניסיתי... אבל גם לא היה לנו מספיק זמן. יעלי והבחור שלה להם יהיה זמן. מה החתולה עושה פה?
נַחְמָה:	קוראים לה עיניים שחורות. (מתחילה לשיר את השיר, וג'ני שרה אתה ומתקנת אותה) את ידעת? את צריכה לתת לי בהזדמנות את המתכון של המפרום שלך.
ג'ני:	כשתחזרי מפר"ז.
נַחְמָה:	פריז זה לא מקום שנוסעים אליו לבד.
ג'ני:	אישה שנוסעת לבדה הרבה דברים יכולים לקרות לה. ככה זה בסרטים וככה זה יהיה גם אצלך – אם רק תרצי. נחמ'ה, תעשי כל מה שאני לא עשיתי. תיקחי את העולם ותשתי אותו.

נחמה:	ואת? איך תסתדרי, אימא?
ג'ני:	מרסל פה ויש לי נכדה ולנכדה יש חתן. תסעי בשלום ותחזרי בשלום.
נחמה:	אני ארשום לך את הטלפון שלהם על המקרר. והכדורים שלך על השיש ליד הקומקום.
ג'ני:	אל תתעכבי. שלא תאחרי את המטוס? (נחמה יוצאת לחדר השני. לחתולה) אז קוראים לך עיניים שחורות? חתולה שחורה עם כתם לבן אצלנו בבית. היית מאמין יחזקאל? (מלטפת לה את הבטן). אז כמה יש לך שם? זה נראה כמו משפחה גדולה. כמו המשפחה שאנחנו רצינו, יחזקאל. ליעלי יש תינוק או תינוקת. וגם יש להם אבא. כזה שלא בורח. (נחמה נכנסת עם המזוודה ונראית מצוין) אבל הנה המזל הגדול מכולם – תסתכל על הבת שלך, יחזקאל – איך שהיא פורחת.
נחמה:	(מחייכת) את מדברת לאבא?
ג'ני:	מה יש? שיהיה לו קצת נחת. תעשי לי מזל שיחזקאל יחזור אליי בחלום. היינו באמצע הנשיקה.

24. נחמה, חתולה, ג'ני

נחמה:	(לחתולה) העיניים שלה עצומות.
חתולה:	היא מנסה לחלום. אל תפריעי לה. לה נשארו רק החלומות. לך יש עוד זמן להגשים אותם. (לנגן) עכשיו זה הזמן למוזיקה שלך! תצבע לה את השמיים באדום! תתלה חצי ירח, איזה כוכב קטן. א ביינטו, מון שרי!
נחמה:	אין לי אומץ.
חתולה:	את עומדת פה עם כרטיס טיסה ביד, לבנים סקסיים במזוודה וכל מה שאת צריכה לעשות זה לעלות על המטוס ולארגן לך הרפתקה חדשה. ועכשיו, קישתה! פארי מחכה לך! מיאללה! (נחמה לוקחת את המזוודה. הנגן מנגן. מתחילה ללכת לאט)
נחמה:	מכאן אני כבר יכולה להמשיך לבד! מעיפה אליהם נשיקה ויוצאת)
אפילוג:	אורות פריז. החתולה מתנערת מ"חתוליותה" ורוקדת עם יעל בעליצות. נכנסת נחמה עם מזוודות, מצטרפת לריקוד. וכן גם רונן וג'ני.

קול רך:

ונחמה חיה באושר ובעושר עד עצם היום הזה, אם כי לא בפריז, אלא בעיר
קטנה בצפון הנגב, בשרון או אולי בגליל...

-פ"ד-